

पद १७०

(राग: देस - ताल: त्रिताल)

मना गोविंद वद हे वाचे । कांहीं साधन कर सागर पार
व्हावयाचें ॥१॥ मना बोली कैसी जाली ब्रह्मा सदरीं । राहिला
कैसा नवमास माते उदरीं । रक्षण तेंव्हा तुज कोण करी । करिसी
विसर स्मरण कां नये याचें ॥१॥ किती श्रम तुज बाहेर निघतां
घडे । बहु श्रमुनी दमुनी पडे द्वारापुढें । रक्त मांस जडोनी अट्टहास
रडें । मग पडली सांवली नारी नर याची ॥२॥ बहु फिरुनी आलासी
योनी नरदेहीं । आतां भजन साधन करी तरि कांही । माणिक म्हणे
लाग गुरुपायीं । चुकवी भय यमयाचें ॥३॥